

GOGA

Vinko Möderndorfer

Samota

Pariz, 2018 – Prule, 2021

*ne vem zakaj strah
ko pa je nič veličasten*

samota

obramba pred samoto
je samota

čeprav samota ne potrebuje
okopov

pač pa podobe
iz katerih se hranijo oblaki
spomina

vzdih izdih

včasih sem mislil

sebi za rojstni dan

včasih sem mislil:
vse je še pred mano
vse je na dosegu roke
več en sem

danes mislim:
vse je še pred mano
vse je na dosegu roke
več en sem

kadar tečeš z vetrom

kadar tečeš z vetrom
ne najdeš obzorja
kadar iščeš besede v pesku
ne odkriješ zlatih zrn
samo drobir

kadar se zaganjaš za upanjem
razbijaš obraz hrepenenja
vedno si korak zadaj
ko loviš prihodnost
vedno se ti zaleti v hrbet
ognjena krogla preteklosti

zato
kadar tečeš z vetrom
ne najdeš sebe
in nikogar drugega

samo lase
imaš
bolj razmršene

ne več

ne več biti zraven
ne več poleg k nogi kuža
ne več moč ne več v daljavo
samo blizu kratkovidno slabotno
ne več
ne več sanj listanja ne več
knjige neprebrane
ne izbrane
ne na kupu
ne več izletov med policami
tresenja rok ob vonju špranjic
niti svežih knjig ne več
ne več kesanja kislega zelja
peče v želodcu napenja črevesje
slaba vest in spomini
ne več
ne več kar sem bil kar sem hotel biti
ne več
nikoli

minuta tišine

minuta tišine za svinčene oblake
minuta tišine za katranaste kamne v reki
za izbuljen pogled povožene srne
minuta tišine za lakoto
za zdrobljene zobe in zmečkani drob
minuta tišine za popolnost
vrtnice
gnijoče lilije
za Shakespeara
za Cervantesa
ki sta znala
dati minuto tišine
in pobrati novce
minuta tišine zame